

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lutego 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek

w sprawie z odwołania W. B.
przeciwko Dyrektorowi Wojskowego Biura Emerytalnego w Bydgoszczy
o wypłatę świadczenia,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 25 lutego 2025 r.,
skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z dnia 23 maja 2024 r., sygn. akt III AUa 1326/23,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od odwołującego się na rzecz pozwanego kwotę
240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa
procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Gdańsku wyrokiem z dnia 23 maja 2024 r. oddalił apelację W. B. od wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 6 września 2023 r., mocą którego oddalono jego odwołanie od decyzji Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego w Bydgoszczy z dnia 16 czerwca 2021 r. wstrzymującej od dnia 1 lipca 2021 r. wypłatę emerytury wojskowej.

W sprawie ustalono, że odwołujący się miał przyznane prawo do emerytury wojskowej, a następnie Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał mu prawo do emerytury z powszechnego systemu emerytalnego. Pozwany (pismo z 22 kwietnia

2021 r.) wezwał odwołującego się do wskazanie, jakie świadczenie zamierza pobierać (z powszechnego systemu czy świadczenie z WBE). Ubezpieczony w odpowiedzi oświadczył, że zamierza pobierać oba świadczenia. W tym stanie rzeczy pozwany wydał zaskarżoną decyzję.

W październiku 2023 r. ubezpieczony, powołując się na art. 7 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz.U. z 2024 r., poz. 242), poinformował pozwanego, że nadal zamierza pobierać świadczenie emerytalne wypłacane przez wojskowy organ emerytalny, bo jest ona wyższa.

Sąd Apelacyjny odwołał się do wykładni zaprezentowanej przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 15 grudnia 2021 r., III UZP 7/21 (OSNP 2022 nr 6, poz. 58), w której wyrażono stanowisko, że ubezpieczonemu, który pozostawał w zawodowej służbie wojskowej przed dniem 2 stycznia 1999 r. i pobiera emeryturę wojskową wynoszącą 75% podstawy jej wymiaru obliczoną bez uwzględnienia okresów składkowych i nieskładkowych, z tytułu których jest uprawniony również do emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wypłaca się jedno z tych świadczeń - wyższe lub wybrane przez niego (art. 95 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej w związku z art. 7 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych).

Wyrok Sądu Apelacyjnego zaskarżył w całości skargą kasacyjną pełnomocnik odwołującego się. W wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania wskazał, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W ocenie kasatora, Sąd odwoławczy popełnił błąd, że ubezpieczony dokonał wyboru świadczenia, skoro stanowisko jego była jednoznaczne, to jest zamierza pobierać oba świadczenia. Sąd Apelacyjny dokonał wykładni oświadczeń woli i działań ubezpieczonego wbrew podstawowym zasadom logiki i doświadczenia życiowego, zwłaszcza że w kwietniu 2021 r. sądy powszechne przyznawały osobom - w takiej samej sytuacji jak ubezpieczony- prawo do dwóch świadczeń emerytalnych: cywilnego i wojskowego. Z tego względu nie mógł on racjonalnie zrezygnować z jednego z nich.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wniosł o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia jej do rozpoznania i zasądzenie od skarżonego obowiązku zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie może być przyjęta do rozpoznania.

Odnosząc się do przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., należy zauważyć, że w świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika ona zwykle z oczywistego, widocznego *prima facie* naruszenia przepisów prawa polegającego na sprzeczności wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji. Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398⁴ k.p.c., lecz o naruszenie kwalifikowane (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109; z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494; z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616). Jeżeli więc przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania miałyby być okoliczność, że skarga jest oczywiście uzasadniona skarżący powinien w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia, koncentrując się na wykazaniu kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego (lub procesowego) polegającej na jego oczywistości przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

W judykaturze podkreśla się także, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego (lub procesowego), lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r.,

II UK 37/08, LEX nr 494133 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2013 r., III SK 11/13, LEX nr 1380967).

Sumując powyższe, stanowisko zawarte we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest zasadne, a mechanizm wykładni prawa, jaki zaprezentował Sąd odwoławczy był prawidłowy. O treści prawa materialnego decyduje ustalony w sprawie stan faktyczny. Ten stan wiąże Sąd Najwyższy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). a tym samym w postępowaniu kasacyjnym poza nawiasem pozostaje kwestia badania, czy Sąd drugiej instancji nie przekroczył granic swobodnej oceny dowodów. *Ergo*, przytoczone przez Sąd odwoławczy argumenty przeczą możliwości uznania, że doszło do ułomności przy subsumpcji prawa materialnego. Przy wykładni prawa Sąd drugiej instancji nie oparł się na alogicznych, atypowych argumentach. Wręcz przeciwnie z prawidłową skrupulatnością ocenił splot okoliczności, na które powołuje się również skarżący.

Owszem kwestia dopuszczalności zbiegu świadczeń, w sytuacji w jakiej znalazł się odwołujący się była przez pewien czas kontestowana w judykaturze Sądu Najwyższego, niemniej problem ten wyjaśnia powołana przez Sąd Apelacyjny uchwała Sądu Najwyższego (III UZP 7/21), a zaskarżone orzeczenie w żaden sposób nie pozostaje w kolizji z zaprezentowaną tam wykładnią prawa. Z drugiej strony organ rentowy wykonał ciężące na nim obowiązki informacyjne, co w sposób dostateczny wyjaśnia przyczynę wydania zaskarżonej decyzji.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł z mocy art. 398² k.p.c. i art. 98 § 1 w związku z art. 398²¹ k.p.c.

[SOP]

[a.ł.]